

כן נכון

יש ויכוח בין שני אנשים. יש דעות שונות. עד כאן הכל טוב. כך תרבה הדעת. יתכן שאתה צודק. יתכן שהוא צודק, ויתכן ששניכם צודקים.

לפעמים המחלוקת היא בעניינים תורניים, וזה בסדר. הבעיה מתחילה כשזה הופך לויכוח אישי.

כאן מדובר בכבוד, ובזה קשה לאדם להודות.

מותר לומר את דעתך. מותר גם להסביר אותה. מותר גם לדחות את טענות החבר, אך לא להגזים. לא להתעקש על דעתך יותר מדי.

זה גם לא מועיל וגם לא מקדם לשום מקום.

כך הורו לנו רבותינו [עדות א, ד] "ללמד לדורות הבאים שלא יהא אדם עומד על דבריו שהרי אבות העולם לא עמדו על דבריהם:

וביאר הרמב"ם [בפירוש המשניות] "שלא יהא אדם עומד על דבריו, שלא יתעקש על קיום סברתו ויסמוך עליה ויעשה על פיה ושלא יקשה בעיניו לעשות הפך דעתו".

הוסיף המאירי "שלא יהא אדם עומד על דבריו דרך עקשות או ניצוח".

סיכם ר' עובדיה מברטנורא "שלא יהא אדם עומד על דבריו - שלא יהא סרבן לעמוד קיים בסברתו". והוסיף ב"תפארת ישראל", "שהוא חסרון גדול בנפש האדם ומניעה גדולה מלבוא אל האמת".

והשאלה הגדולה היא מה זה נקרא לנצח?

האם לנצח משמעותו שאני צדקתי או שהגעתי אל האמת.

חז"ל מלמדים אותנו שלמצוא את האמת זה לנצח. זה עושה אותך נצח. זה מחבר אותך לנצח. זו האמת. ממילא יש משמעות לומר את דבריי, יש משמעות לחזק את דברי, אך לא כדאי להתעקש סתם.

גם כי יתכן שעומד מולי עקשן לפחות כמוני, ואז אין סיכוי שהוא ישתכנע, וסתם נאבד אנרגיות על ויכוח שאינו מועיל. יעזרנו ה' לבקש רק אמת.

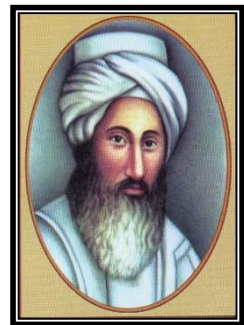
תורת החיד"א

פעמים שלש עם גבר - יש אומרים הא ביחיד הא בצבור.

ויש סברא דמעביר ה' (5 פעמים).

וזהו פעמים שלש כמ"ש בדרוש שמואל פ' ואתחנן

[דבש לפי פ, כב]

ילקוט יוסף

סימן שלה - דין מעמר סעיף א-ו

ה. מחרוזת של פנינים העשויה למשחק ילדים, להכניס ולהוציא שם חרוזים, מותר לאפשר לילדים קטנים לשחק במחרוזת זו, ולהרכיבם בשבת, ואין בזה שום חשש מעמר, וכנזכר. וכן במשחק הלגו וכל כיוצא בזה.

ו. מה שנוהגים לזרוק סוכריות בבית הכנסת בשבת בעת עליית החתן לקרוא בתורה, והילדים אוספים את הסוכריות, אין לחוש בזה לאיסור מעמר, ואין צריך למונעם מזה.

סימן שלו - מלאכת קוצר סעיף א-יג

א. הקוצר כיצד, אחד הקוצר תבואה, או קטניות, או הבוצר ענבים, או הגודר תמרים, או המוסק זיתים, או האורה תאנים, או הקוצר כל דבר שגידולו מן הארץ, בין שהוא מאכל אדם בין שהוא מאכל בהמה, או סממנין לצבוע בהם, או עצים מאילני סרק להסקה או לבנין וכיוצא בהן, כל אחד מאלו הוא בכלל מלאכת קוצר, וחייב.

ב. ענף עץ פירות תלוש ועומד, מותר ללקט ממנו את הפירות בשבת, ואין לחוש בזה משום איסור קוצר.

ג. מותר לקטום בשבת בשמים ופרחים מענפים תלושים מערב שבת, אפילו כדי לחלקם לאחרים. ולכן כשיש ברית מילה בשבת, ונוהגים להריח בבשמים אחר המילה, מותר לקטום את עצי הבשמים התלושים כדי לחלקם לקרואים. אולם אין להתיר אלא כשקוטם ביד, אבל לא בסכין.

ד. אילן יבש לגמרי שיש בו פירות, אף על פי כן התולש ממנו את הפירות או את הענפים, בשבת, חייב. וכל שכן אם האילן לא יבש לגמרי, ורק הפירות שעליו יבשו, שהתולשן בשבת חייב.

ה. תלישת פירות מן המחובר אפילו בפה, היא תולדת קוצר, ומדברי רש"י (סוכה לו ב) משמע שהיא אסורה מן התורה. וכן נראה מדברי הרמב"ם. אבל מדברי התוספתא משמע שתלישה בפה הוי מדרבנן, וכן משמע בשו"ת מהר"ח אור זרוע (סי' קפח וקצט) וכן כתבו כמה אחרונים. ועל כל פנים לכולי עלמא הדבר אסור לעשותו בשבת.

ולכן המטיילים בגנות ופרדסים בשבת, ואוכלים בפיהם פירות מהמחובר, יש לגעור בהם, אף שתלישת הפרי נעשית בשינוי. ואמנם אם צריכים לתלוש מן המחובר לחולה שיש בו סכנה, אין צריך לשנות ולתלוש בפה, אלא תולש כדרכו, כיון שהוא לצורך פקוח נפש. אבל לצורך יולדת כל כמה דאפשר לשנויי משנינן. ולצורך חולה שאין בו סכנה אין להתיר על ידי תלישה בפה.